

ΟΛΓΑ ΚΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μαθήματα ανάγνωσης

“There is another world but it is in this one”.
Υπάρχει κι ένας άλλος κόσμος αλλά είναι μέσα σε αυτόν εδώ.

WILLIAM BUTLER YEATS

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΑ

Ποιήματα με τίτλους όπως: *Η οδός, Αυθαιρεσία, Άμπωτη, Το μελτέμι, Πρώτη μέρα στο σχολείο κ.ά.*, φανερώνουν ότι η ποιήτρια διανύει μια πορεία με διακυμάνσεις, με εμπόδια, με ανακατατάξεις αλλά και με εγρήγορση να βρει και να δει τα νοήματα που περιέχονται στη ζωή και άλλοτε παρουσιάζονται ανάγλυφα κι άλλοτε κρύβονται και λησμονούνται ή χάνονται.

Η Όλγα Καροπούλου δεν γράφει περιφέροντας το βλέμμα της στις επιφάνειες προσώπων και πραγμάτων, αλλά ψηλαφεί πιο εσωτερικές καταστάσεις και δρώμενα, αγγίζει περιοχές όπου ο εαυτός δοκιμάζεται μέσα από τις αντιξοότητες ενός κόσμου που προχωρεί ασθμαίνοντας και ο οποίος για πολλούς έχει χάσει το νόημά του.

Ποίηση δεν είναι μονάχα ωραίες εικόνες και ομοιοκατάληκτοι στίχοι, είναι η καταγραφή μιας δόνησης που άλλοτε σε σηκώνει ψηλά κι άλλοτε σε ρίχνει σε σκοτάδια του νου και της ψυχής αντανακλώντας τη γενικότερη όψη του κόσμου και της κοινωνίας.

Για την Όλγα Καροπούλου υπάρχει ένας «αένας ρυθμός» υπάρχει μια θεία πραγματικότητα που συνα-

ντιέται και συνομιλεί με την ανθρώπινη. Κι έχει επίγνωση ότι η φύση του ανθρώπου είναι «τρεπτή» και πως χαρακτηρίζεται από αλλαγές και αλλοιώσεις που τις πιο πολλές φορές αδυνατούμε να παρακολουθήσουμε.

Αποφεύγοντας να ακροβατήσει σε μοντέρνα στιχουργήματα μιας ουδέτερης ποιητικής γραφής, στέλνει το στίχο της σε μορφές του αρχαίου κόσμου (Ίκαρος, Νάρκισσος, Προμηθέας), περνώντας ύστερα στο Πρόσωπο του Λόγου που ενανθρώπησε, αλλά και σε πλήθος εικόνων και αισθημάτων, που διασχίζουν τη ζωή των ανθρώπων ανεβοκατεβαίνοντας την κλίμακα που συνδέει τον ουρανό με τη γη, τη μνήμη με τη λήθη, τη διάνοια με την καρδιά, την απόγνωση με την ελπίδα.

Τα σαραντατέσσερα ποιήματα καταγράφουν μια φωνή εξομολογητική, μέσα από μια κατά βάσιν γλώσσα μεταφορών και εικόνων σηματοδοτώντας ένα ταξίδι αναζήτησης που το φωτίζει ο Σταυρός και η Ανάσταση.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΓΟΥΝΕΛΑΣ

Η οδός

Κι έρχεται κάποτε η στιγμή
που πρέπει οριστικά
απ' όπου έφτασες να αποσυρθείς
και από καθεμιά του βίου σου
κακώς νοούμενη ιθαγένεια
να αποχωρήσεις.

Από το χώμα
που στηρίζονται τα πόδια σου
αυτό που σου 'δωσε ως εδώ
ταυτότητα, προορισμό
και δρόμο να βαδίσεις

από τις σχέσεις
που εγκατέστησες τις μέρες σου
κι έγιναν σιδηρά δεσμά
και χρόνιες εξαρτήσεις

από τις χίμαιρες
που την καρδιά σου στοίχειωσαν
κλέβοντας πάντα τη χαρά
πριν αξιωθείς να την κρατήσεις

από τις θάλασσες των πόθων σου
που δεν σου πρόσφεραν
μια απάνεμη, μικρή ακρογιαλιά
για ν' ακουμπήσεις

απ' την ατέλειωτη βουή των λογισμών
που έδιναν σχήμα στις αισθήσεις σου
και χάραζαν ζωής βηματισμό
και στέρες πεποιθήσεις

απ' τις σημαίες της ελπίδας που ανέμισες
κι άνοιγαν νέο στάδιο κάθε φορά
κι αθλοθετούσαν σκοπό
να κυνηγήσεις...

Απομακρύνσου – τώρα που κατάλαβες–
απ' όλα αυτά
από τις μάταιες της καρδιάς
και του μυαλού περιπλανήσεις

και μάθε ότι εντός σου βρίσκεται
η μόνη αληθινή οδός
όταν θα σκύψεις σιωπηλά
στα έγκατα του είναι σου

μία φωνή που ψιθυρίζει απαλά
ν' αφουγκραστείς
και με παράδοση πιστά
να ακολουθήσεις...

Αυθαιρεσία

Όλη τη νύχτα με βασάνιζε
ένα όνειρο επίμονο
που ορκιζόταν ότι είναι αληθινό
και απαιτούσε
από του ύπνου την αχλύ να βγει
κλήρο στο φως της μέρας ν' αποκτήσει

και σφήνωσε στα βλέφαρα
που σφίγγοντας του έκλειναν το δρόμο
ορθώνοντας πελώρια τείχη λογικής
μες στους αλάνθαστους καθρέφτες
των ματιών μου.

Μα αυτό ανθεκτικό παρέμενε
στο ολισθηρό μεταίχμιο
για να γλιστρήσει πονηρά
με πρώτη ευκαιρία μες στον ξύπνιο μου

και να σκηνώσει εκεί
συγγέοντας για πάντα αμετάκλητα
τα οροθέσια που χωρίζουν σαν αντίθετα
το Όνειρο απ' τη Ζωή...